

Mercè Huerta Busquets
A Midsummer Night's Dream

1986

Acrílic, oli, pastel sobre tela

130 x 162 cm

Museu d'Art de Girona. Núm. reg.
131.623 Dipòsit Generalitat de
Catalunya. Col·lecció Nacional d'Art

Figura 1. Mercè Huerta, il·lustració per a *La Girona dels poetes* (1988), a cura de Narcís-Jordi Aragó.

Figura 2. Mercè Huerta, reproducció seriada per als Amics del Museu d'Art de Girona (2002).ragó.

Figura 3. Coberta de *La Devesa, paradís perdut* (Narcís-Jordi Aragó, 1980), amb una fotografia de Jordi Soler.

Figura 1

Figura 2

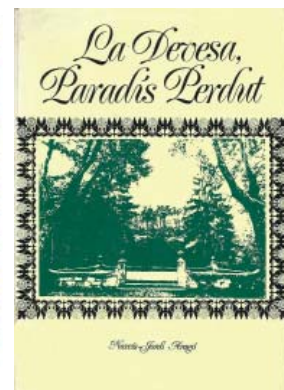

Figura 3

La pintura *A Midsummer Night's Dream* (1986), de Mercè Huerta, reprodueix una de les vistes emblemàtiques de la ciutat de Girona: la plataforma per a concerts construïda a mitjan segle XIX entre alts plàtans centenaris, al gran parc urbà de la Devesa. Ara bé, malgrat la dolçor de la tècnica i dels matisos cromàtics, aquesta imatge no ha de ser vista com un paisatge concebut amb un simple afany descriptiu o ornamental. Fent referència amb el títol a l'obra homònima de William Shakespeare i estretament relacionada amb el llibre de ressonàncies miltonianes de Narcís-Jordi Aragó *La Devesa, paradís perdut* (1980), la pintura esdevé un clam per a la defensa del que és públic —el parc— i d'una acció —la cívica— que són imperatius ètics del nostre temps: és obligació de la ciutadania lluitar pels somnis compartits i per un paradís comú. Tot plegat, mitjançant una expressió més propera a la poesia que a les arts plàstiques, perquè entre les pinzellades i les veladures pintades s'hi endevinen els versos de Comadira, Feixas, Fages de Climent i Carner

A Midsummer Night's Dream (1986), una pintura de dimensions notables, constitueix no només la representació d'un dels espais més icònics de Girona, sinó també una invitació a penetrar-hi. De les quaranta hectàrees de la Devesa —el parc urbà més gran de Catalunya, declarat Bé Cultural d'Interès Nacional—, el racó retratat amb acrílic, oli i pastel per l'artista Mercè Huerta (Figueres, 1929 - Girona, 2015) bé podria haver estat un dels seus predilectes. Això suggereix la insistència amb què torna al llarg del temps a aquesta característica plataforma per a músics, tancada per un muret rematat amb esferes senyorívoles, tot plegat construït en un reculat 1865 sobre un canal que discorre amb jardins a una banda i un ampli passeig ombrejat a l'altra. La tornem a endevinar al dibuix amb què il·lustra la selecció de poemes dedicats a la Devesa del llibre *La Girona dels poetes. Un segle d'interpretacions líriques de la ciutat* (1988) [fig. 1], antologia a cura del seu marit, el periodista, escriptor i advocat Narcís-Jordi Aragó. També apunta entre la vegetació a la peça que l'any 2002 els Amics del Museu d'Art de Girona van obsequiar als seus socis i sòcies [fig. 2] (cada any l'associació ofereix als seus membres una reproducció seriada d'una obra encarregada a un artista vinculat a la ciutat). La plataforma per fer-hi concerts, envoltada per plàtans majestuosos, és per tant el leitmotiv amb què l'enyorada Mercè Huerta, generosa de mena, ens convida al seu lloc per al gaudi, aquell que, tirant del tòpic literari, anomenem *locus amoenus*. Un acostament massa apressat ens podria dur a relacionar els traços deixats anar i les llargues pinzellades d'aquest quadre conservat al Museu d'Art de Girona amb tècniques prou conegudes, com les dels impressionistes del segle XIX, que, impulsats per la condició fugissera de la llum que miraven de capturar amb tanta objectivitat, alliberaven els colors i els tocs dels seus pinzells. Pintora autodidacta, interessada per totes les lliçons dels mestres de la història de l'art, Mercè Huerta coneixia, assumia i aplicava estratègies com aquestes per reproduir el món copsat pels sentits físics. Això no obstant, les veladures i les transparències amb què aquí s'equilibren les masses cromàtiques són pròpies d'un temperament prou diferent, molt més interessat a fer avinent un altre reialme, el de les emocions, les vibracions i les evocacions, per bé que invisibles a ull nu. Així, si cal cercar paral·lels per a aquesta pintura sobre tela, els trobarem, millor que en cap altre lloc, entre els poetes de l'antologia que esmentàvem. Narcís Comadira reconeix nostàlgicament els mateixos arbres guardians —«Camp d'aire lliure d'arbres imperterrits, / guardes segurs de passes presoneress!»— i també l'aparició lleu del rierol encalmat —«i aigua lliscant entre molsa i rocall: vell sortidor, vell mirall de tants núvols»¹. L'atmosfera d'exuberància enfredorida és la descrita per Joan M. Feixas —«El cel esdevé fosc... a poc a poc, l'arbrada, / amb llur remor, s'esfuma esmorteïda i freda»² i la presència ineludible de la història i les seves fetes és la que reivindica Josep Carner: «I és ton orgull immòbil, sota les ratxes fredes, / i destacant-se a exèrcits tes colossals arbredes / majestuoses, s'inflen en nuvolades d'or»³. Mercè Huerta, és clar, superposa colors i tons, els travesa amb línies que són com llampecs, perquè entén el món com un palimpsest on s'acumulen capes, registres i significats, i on seran rebudes i celebrades les ressonàncies d'altri. Així ho reconeix, encara a la Devesa, Carles Fages de Climent: «Vibra en l'àmbit el corn de Meleagre / del màgic paisatge de Poussin»⁴. Traspassada per aquesta mateixa capacitat evocadora de l'espai —els paisatges sempre són de l'ànima, ens ho van assenyalar els romàntics— i mitjançant el títol, Mercè Huerta relliga la Devesa a l'obra de William Shakespeare *A Midsummer Night's Dream*, escrita cap al 1595. No és estrany, perquè amb

músics o sense, són tants els cors que s'han sentit impulsats a ballar, a somiar i a vagarejar davant aquesta plataforma de pedra nummulítica i entre aquests arbres tan vius i alhora molt més antics que qualsevol de nosaltres, que no seria estrany d'imaginar-hi entre les verdors i el brancam els brillants estols dels reis de les fades Titània i Oberó, les entremaliadures del follet Puck o els amors d'Hèrmia i Lisandre.

Mercè Huerta ens convida, però també ens fa un recordatori; gairebé un advertiment. No un de desagradós, sinó delicat, amable i proper com la seva pintura, que sovint es desvetllava amarada d'una peculiar i serena «joia de viure». De fet, Mercè Huerta pintava com parlava, amb tacte i més interessada a sentir els seus interlocutors que a sentir-se a si mateixa, i pintava com ensenyava —va ser professora a l'Estudi d'Art de Domènec Fita i a l'Escola Municipal d'Art del centre cultural de La Mercè, entre altres institucions—, sempre a punt per encoratjar i donar suport als seus alumnes. A *Midsummer Night's Dream* ens recorda la importància d'allò que és públic i de tota la ciutadania, i ens adverteix que no ens ho hem de deixar perdre. No en va, aquesta plataforma per als músics custodiada per altíssims arbres centenaris és la protagonista de la coberta d'un altre llibre de Narcís-Jordi Aragó —val a dir que van ser marit i muller, però també còmplices en un projecte ètic compartit—: *La Devesa, paradís perdut* (1980) [fig. 3], títol on ressona explícitament un altre paradís per recobrar, el de John Milton (*Paradise Lost*, 1667). A l'interior, la mateixa imatge, fotografia de Jordi Soler, s'acompanya del següent text: «Per a qualsevol gironí, la Devesa és el grandios escenari d'una vida. Un món complex, inquietant i fascinant, i un tema que afecta tothom, perquè el parc —encara que no ho sembli— és de tots»⁵. A mitjan anys setanta, veus com les de Narcís Motjé van aixecar-se per cridar l'atenció sobre l'estat del parc, que requeria polítiques i actituds més amatents; el 1976 l'Assemblea Democràtica d'Artistes de Girona, comptant amb el suport de diversos col·legis professionals, va impulsar la campanya «Salvem la Devesa» i, a començament dels vuitanta, sis anys abans que veiés la llum *A Midsummer Night's Dream*, Narcís-Jordi Aragó publicava el seu llibre amb la voluntat d'esdevenir un atzucac necessari: a partir de la història del parc i de la narració minuciosa de la seva realitat —natural i humana— en reivindicava la defensa en tant que triomf i expressió del que és públic.

Una institució com el Museu d'Art de Girona, a més de tresorejar, conservar, exhibir, estudiar i posar en valor un patrimoni, també i sobretot contribueix a la construcció d'un discurs sobre el que és la ciutat. Així, una pintura com *A Midsummer Night's Dream* no s'ha de veure només com a estampa, com a simple instantània d'una de les nostres bel·leses, tantes vegades admirades com a simple escenari (aquí es dona cabuda al mercat setmanal del dissabte i, des de 1960, hi tenen lloc les Fires i Festes del patró Sant Narcís). S'hi ha d'identificar la invitació a participar d'allò que mostra. Participar és passejar-hi adés amb la imaginació, adés amb el cos; participar és conèixer i valorar; participar és cuidar i defensar. Participar és, com aquesta plataforma per als músics, la base per a qualsevol acció compartida, per a qualsevol ballada popular. Al cap i a la fi, que no és això un parc, la màxima expressió dels valors cívics?

¹ COMADIRA, Narcís, «La Devesa perduda», a Narcís-Jordi ARAGÓ (comp.), *La Girona dels poetes: Un segle d'interpretacions líriques de la ciutat* (2a ed.; CCG Edicions, Fundació Valvi i Ajuntament de Girona, 2005), p. 111.

² FEIXAS, Joan M., «Captard a la Devesa de Girona» (ibíd.), p. 105.

³ CARNER, Josep, «La Devesa i la tardor» (ibíd.), p. 104.

⁴ FAGES DE CLIMENT, Carles, «Recordant Teresa» (ibíd.), p. 108.

⁵ ARAGÓ, Narcís-Jordi, *La Devesa, paradís perdut* (Col·legi Oficial d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics de Girona, 1980), p. 14.